

skutková podstata co do materiálního poměru sporného doplněna a námitky žalovaným přednesené měly touto novou námitkou dosíci podpory a na jinou základnu býti převedeny; neodpovídá tudíž tato námitka ustanovení §u 482 odstavec prvý c. ř. s. Než i kdyby se mělo za to míti, že k námitce, že zmíněná smlouva se přiči dobrým mravům (§ 879 obč. zák.) dlužno hleděti z moci úřední, jelikož by byla smlouva nicotná, nebyla by tato námitka oprávněna. Nelze přec přehlédnouti, že ujednání takové smlouvy není v zákoně nikde zakázáno, že také ani svým obsahem ani účelem neporušuje zásady ustáleného styku, jak společenského, tak obchodního, tím méně pak všeobecně uznaných zásad mravních, neboť neobmezuje se jí ani volnost smluvní vůle, její svobodné určení, ani hospodářská působnost žalovaného, nýbrž bylo její účelem čeliti tomu, by veškerá pozornost a péče, již obchodníkovi vždy dlužno dbáti, nebyla žalovaným pomíjena.

Čís. 5904.

Bývalý c. k. sbor měšťanských ostrostřelců v Praze trvá na dále pod jménem Pražské národní milice pluk čís. 1. Nedošlo tu ke změně podmětu. Tím, že obec pražská uznala dobrovolně neodvolatelnost užívacího práva příslušejícího sboru k Střeleckému ostrovu, uznala dobrovolně i toto užívací právo a vzala na sebe závazek trpěti je po dobu, pokud nezanikne samo bez její vůle způsobem vytčeným ve smlouvě. Lhostejno, že uznání se nestalo přímo vůči sboru. Užívací právo nezaniklo, ani převratem ani současným zánikem moci císařské (královské). Právo odvolání přešlo na orgán, na nějž přešla moc přísluševší dříve císaři.

(Rozh. ze dne 31. března 1926, Rv I 1828/25.)

Pro Pražskou obec bylo vloženo vlastnické právo ku Střeleckému ostrovu, při čemž bylo na základě smlouvy ze dne 10. května 1892 poznamenáno: a) že ohledně celého ostrova právo odvolání užívacího práva c. k. priv. měšťanskému sboru ostrostřelců v Praze pro všechny časy přísluší jedině Jeho c. a k. Apoštolskému Veličenstvu dočasnému císaři Rakouskému, jakožto Králi Českému. b) že obec Pražská povinna jest po případě, že by požívací toto právo c. k. priv. měšťanského sboru ostrostřeleckého z jakékoliv příčiny pominulo, ostrov střelecký ve Vltavě výhradně a pro všechny časy za veřejné místo zotavení obecnstvu věnovati, téhož k tomu účelu užívati a jej na své útraty udržovati. Tvrdíc, že toto užívací (správně požívací) právo zaniklo tím, že c. k. priv. sbor měšťanských ostrostřelců, podmět práva, zanikl státním převratem a tím že také zanikl účel, ku kterémuž ostrov byl střelcům v užívání propůjčen, že tudíž vlastnictví její k ostrovu stalo se neobmezeným a spatřujíc čin rušební vsahání v neobmezenost vlastnictví v tom, že žalovaní Josef Č., Václav M. a František C. vydávající se za zástupce sboru Pražské Národní Milice pluk č. I sboru, kterýž po právu neexistuje a nemůže býti právním zástupcem c. k. priv. sboru měšťanských ostrostřelců v Praze, kterýž zanikl, ostrova střeleckého bez právního důvodu a bez příkazu užívají, domáhala se Pražská obec

na Josefu Č-ovi, Václavu M-ovi, Františku C-ovi a Pražské národní milici pluku I v Praze, by bylo uznáno právem, že 1. vlastnictví žalující k ostrovu Střeleckému v Praze, zaps. ve vl. č. 200 desk. zem. jest neobmezené, 2. se zjišťuje, že uživatelské právo bývalého c. k. priv. sboru měšť. ostrostřelců v Praze k ostrovu tomu zaniklo, 3. žalovaným nepřísluší k ostrovu tomuto právo uživatelské ani požívatelské, 4. žalovaní jsou pod následky exekuce povinni zdržovati se veškerých činů rušebních, zejména užívání ostrova, vybírání nájemného a uzavírání nájemních smluv, ohledně objektů na ostrově se nalézajících, jakož i všech jakýchkoli jiných činů rušebních a odstraniti trvající překážky. *Procesní soud první stolice* zamítl žalobu a to proti Josefu Č-ovi, Václavu M-ovi a Františku C-ovi vůbec, proti Pražské milici pluku č. I pro tentokrát. *Odvolací soud* k odvolání žalobkyně napadený rozsudek potvrdil. *Nejvyšší soud* nevyhověl dovolání.

Důvody:

Dovolání uplatňující důvody § 503 č. 2 a 4 c. ř. s., není oprávněno. Vzhledem k uspořádání dovolacího spisu, v němž oba dovolací důvody jsou provedeny zároveň, neprobírá dovolací soud každý z těchto důvodů zvlášť, nýbrž vyřizuje dovolání podle jeho myšlenkového postupu, přihlížející k oběma dovolacím důvodům v pořádku, jak byly uplatněny. Tyto důvody nejsou oprávněny, ježto odvolací soud posoudil věc zamítnutím žaloby správně po právní stránce, a výsledky provedení řízení postačily k správnému posouzení věci, takže není třeba doplnění odvolacího řízení. V odst. I. předdesílá dovolání, že přední otázkou, jež má býti sporem řešena, jest, zda organizace požívatelské názvu Pražská národní milice pluk č. I jest totožna s bývalým c. k. priv. sborem měšťanských ostrostřelců v Praze. Dále vyslovuje přesvědčení, že jmenovaný sbor nemohl přetrvati zánik habsburské monarchie, ježto statutární dynasticko-vlastenecký účel sboru toho, t. j. podpora a oslava habsburské monarchie a habsburského rodu, stal se založením republiky Československé protistátním, nedovoleným a trestným, takže tento účel sboru byl státním převratem navždy zmařen. Podle toho jde jen o otázku, zda sbor shora jmenovaný zanikl, neboť v kladném případě nemůže žalovaná organizace býti totožna se zaniklou organizací. *Odvolací soud* posoudil věc správně, vysloviv, že jmenovaný sbor nezanikl, nýbrž, že trvá nadále pod změněným názvem, pod nímž byl žalován v tomto sporu. Pro opačný náhled není skutkových předpokladů. V první řadě není ani dobře myslitelné, že by v hlavním městě republiky před očima úřadů mohla trvati i v osmém roce republiky organizace sledující protistátní, nedovolené a trestné účely, jejíž stanovy podle slov dovolatelčiných odporují zřejmě veřejné bezpečnosti, veřejnému pořádku i dobrým mravům republiky. K tomu však přistupují prokázané skutečnosti, že již po převratu použili členové národního výboru i členové první vlády republiky služeb této organizace právě k udržení veřejného pořádku v hlavním městě, že ministerstvo národní obrany Čsl. státu svolilo ke změně názvu této organizace, jež změnu tu oznámila i pražskému magistrátu, a domáhá se nyní změny stanov, vyčkávajíc vyřízení

příslušného návrhu. Kdyby šlo skutečně o otázku, zda sbor měšťanských ostrostřelců zanikl jako organizace po převratu nedovolená a trestná, nebylo by zajisté třeba civilního sporu, jímž domáhá se žalobkyně vůči jmenované organizaci zániku užívacího práva ke sporné nemovitosti veřejně vykonávaného, a nebylo by třeba, by teprve civilní soud vyslovil v důvodech svého rozsudku, že organizace ta zanikla jako nedovolená. Žádaného účele byla by žalobkyně dosáhla rychleji a jistěji upozorněním příslušného státního orgánu na dosavadní existenci i působnost organizace, vykazující uvedené vlastnosti, činící její další trvání ve státě nemožným. Podle výsledků provedeného sporu není však důvodu, by civilní soud pokládal sbor měšťanských ostrostřelců, nyní pražskou národní milici pluk č. I., za zaniklý, třeba nedošlo dosud ke změně stanov, podle jichž části sledoval sbor skutečně zájmy odpovídající nejen jeho vojenskému rázu, nýbrž i zaniklé státní formě. Tento účel sboru zajisté pomínul, ale bylo prokázáno, že sbor, pokud šlo o činnost vyplývající z jeho vojenského rázu, přizpůsobil se hned po převratu změněným poměrům státním ještě dříve, než došlo k formální změně stanov, jež mají a zajisté mohou být přizpůsobeny změněným poměrům. Ostatně sleduje sbor podle stanov i účely, jež mohou obstáti i za změněných poměrů státních, na př. výcvik členů, výprava pohřbů, udílení podpor a pod. Pokud jde konečně o tento spor, nebylo ani tvrzeno, že by ona část stanov, jež neodpovídá změněným poměrům státním, byla ve spojitosti s užíváním sporného ostrova, anebo že by užívání tohoto ostrova se přičilo veřejné bezpečnosti, pořádku anebo dobrým mravům republiky. Není proto důvodu k úsudku pro tento spor, že změnou poměrů pozbyly platnosti celé stanov, a že tím zanikl i sbor jako organizace postrádající stanov. Skutečnost tuto mohl posouditi soud sám na základě provedeného řízení sporného, nebylo proto třeba dotazu u ministerstva vnitra po jeho názoru co do existence sboru, a není nedostatek dotazu toho vadou řízení. Nerozhodná je dále skutečnost, že knihovní soud nevyhověl žádosti pražské národní milice o změnu knihovního zápisu změnou jména oprávněného podmětu, neboť pro rozhodnutí stačí zjištění, že žalovaná milice je totožná se sborem, jenž je zapsán v zemských deskách jako oprávněný uživatel ostrova. Ovšem mohl knihovní soud posouditi tuto skutečnost jen podle předložených listin, kdežto procesní soud může ji posouditi i podle jiných průvodů. Vzhledem ke zjištění, že aspoň někteří členové národního výboru hned po převratu jednali se sborem měšťanských ostrostřelců, vyžadující služeb jeho pro Československý stát, nezáleží na tom, zda národní výbor učinil i formální usnesení o tomto sboru, a není vadou řízení, že nedošlo k dotazu u příslušného úřadu po tomto usnesení. Žalobkyně neuvedla totiž skutečností, jež by i podle stanov podmiňovaly zánik sboru, neboť k tomu nedostačily ani odloučení se jízdy sboru ani ostatní skutečnosti, na něž poukazuje ještě v dovolacím spise. Nelze proto míti za prokázáno skutkové její tvrzení, že sbor měšťanských ostrostřelců v Praze zanikl sám sebou. Z toho je dovoditi, že sbor ten trvá nadále, a sice pod názvem pražské národní milice pluku č. I., pod kterým označením byl také žalován.

II. Vývody odst. II. dovolacího spisu byly vyřízeny po většině již pod č. I. Dovolání poukazuje totiž k tomu, že žalovaná pražská nár. milice

neustavila se samostatně jako nová korporace, ježto stanovy její nebyly dosud schváleny vládou, že nemůže býti proto účastna práv, jež příslušela bývalému sboru, a nemůže jí příslušet ani užívací právo ke spornému ostrovu. V odst. III. prohlašuje žalobkyně korporaci tu za právně neexistentní, ustavenou jen *via facti*. Prvním důsledkem tohoto názoru, kdyby byl správný, byla by pro tento spor nemožnost žalovati právníckou osobu, již vůbec není. Na straně žalované milice šlo by o skupinu osob, jež podle žaloby jednají bezprávně, užívajíce sporného ostrova, a nesměly by tyto osoby žalovány býti pod úhrným označením, k němuž nemají práva. Avšak uvedený názor není správným, není proto třeba uvažovati o dalších jeho důsledcích. Jak bylo uvedeno v odst. I., sdílí i dovolací soud právní přesvědčení odvolacího soudu, že žalovaná pražská milice je totožná se sborem měšťanských ostrostřelců, že tu nejde než o změnu názvu, ale že jinak nezměnilo se ničeho na právním trvání korporace té. Je tudíž žalovaná touž korporací, jež pod jménem sboru měšť. ostrostřelců užívala a po změně názvu nadále užívá sporného ostrova. Ani po této stránce neuvedla, po případě neprokázala žalobkyně skutečností, z nichž by byl nutným závěr, že žalovaná milice je korporací, jež utvořila se, po případě ustavila se, teprve po převratu, hlavně pak po domnělém zániku bývalého sboru ostrostřeleckého. Nezáleží proto při rozhodnutí tohoto sporu ani na tom, zda ministerstvo národní obrany bylo oprávněno svoliti ke změně názvu, nýbrž rozhodna jest jediné skutečnost, že korporace žalovaná pod jménem pražské národní milice je totožná se jmenovaným sborem bez ohledu na různost názvů. Nelze proto mluvíti o přechodu anebo nabytí práv novou organizací, neboť co do práv nabytých již sborem ostrostřeleckým nedošlo ke změně podmětu, a není proto oprávněn náhled dovolatelčin, že užívací nebo požívací právo, jež příslušelo sboru tomu ke spornému ostrovu, nemůže příslušet pražské národní milici, naopak je souhlasiti s náhledem, že nabyli-li sbor užívacího a požívacího práva k ostrovu, přísluší právo to nyní i žalované milici. Z toho podávají se i další důsledky důležité pro vyřízení odstavce III. dovolacího spisu. Žalobkyni nepodařilo se dostatečně vysvětliti, proč žaluje mimo pražskou národní milici ještě zvláště tři její členy, když nemohla uvést, že by tito tři žalovaní porušovali její vlastnické právo ještě jiným způsobem, než výkonem užívacího práva pro žalovanou korporaci. Aby žaloba proti těmto žalovaným byla dostatečně odůvodněna, musila by žalobkyně prokázati, že žalovaní překročili meze oprávnění příslušejícího žalované milici, a že tak učinili ne jako členové po případě representanti této korporace, nýbrž pro svou osobu. Nestačí proto nesporná skutečnost užívání ostrova těmito žalovanými, a nebylo třeba ji zvláště zjistiti, takže ani v tomto směru nejde o vadu odvolacího řízení. Co do těchto tří žalovaných nepostačil ani skutkový přednes žalobkyně sám o sobě k oprávnění žalobního nároku.

Co do sporného práva, vychází i odvolací soud z názoru, že sbor měšťanských ostrostřelců, nyní žalovaná pražská národní milice, vydržel právo to výkonem jeho po dobu 40 roků za předpokladu všech ostatních podmínek vydržení. Dovolání, odpírajíc tomuto názoru, snaží se v první řadě vyloučiti bezelstnost uživatele, poukazujíc na vědomost žalované

strany o výhradě, že propůjčení odvolatelného práva užívacího stalo se bez pohoršení práva a spravedlnosti jednoho každého, následkem které výhrady nemohla obec pražská pozbyti práva domáhati se neomezeného vlastnictví k ostrovu. V tom je dovolání na omylu. Dovolací soud nemá za nutné uvažovati o tom, zda mohlo dojíti a došlo k vydržení sporného práva jmenovanou žalovanou stranou. Postačí úvaha, zda obec pražská jako vlastnice Střeleckého ostrova může odporovati právu tomu. V tomto směru je pro právní posouzení věci rozhodna nesporná skutečnost, že smlouvou ze dne 10. května 1892, převzala žalující obec spoluvlastnictví k ostrovu s obmezením vlastnictví knihovním poznamenáním, uznávši, že právo k odvolání užívacího práva c. k. priv. sboru ostrostřelců v Praze k ostrovu přísluší jedině dočasnému císaři jako králi českému, a to ohledně celého ostrova, i vždy pro všecku budoucnost příslušetí bude, takže toto právo ani nabytím polovice se strany pražské obce není dotčeno a na ni nepřechází. Uznání to mělo vzhledem k dalším skutečnostem, na něž bude poukázáno, účín jako důvod a zdroj užívacího práva. Žalující obec poukazuje totiž na to, že užívání ostrova nebylo střelcům poskytnuto řádným vlastníkem ostrova, jímž byla původně staroměstská obec, nýbrž uchvatitelem, jenž zmocnil se ostrova násilím. O tom však není třeba uvažovati, neboť žalující obec ani netvrdila, že byla nucena koupiti druhou polovici ostrova, na základě kteréž koupě došlo k uznání neodvolatelnosti užívacího práva na její straně, ale mohla uznání tomu vyhnouti se tím, že by nebyla sjednala kupní smlouvu vzhledem k druhé polovici ostrova, když k tomu nebyla nucena. Stalo se tudíž i uznání samo bez nucení, dobrovolně, obec jednala o své újmě, a nezáleží na tom, co předcházelo kupní smlouvě ze dne 10. května 1892. Tím, že obec pražská uznala dobrovolně neodvolatelnost užívacího práva příslušejícího sboru, uznala taktéž dobrovolně i toto užívací právo, a uznala tím, že užívání to děje se bez pohoršení jejího práva k ostrovu. Vzdávši se výslovně odvolatelnosti užívacího práva, vzdala se tím i práva odporovati tomuto užívání, a převzala tím závazek trpěti toto užívací právo po dobu, pokud nezanikne samo bez její vůle způsobem vytčeným ve smlouvě, t. j. odvoláním jeho třetí osobou. Nezáleží na tom, že uznání to nestalo se přímo vůči sboru ostrostřelců a tím také ne vůči žalované straně, neboť postačí, že žalobkyně svolila ke knihovní poznámce, že právo odvolání užívacího práva sboru měšťanských ostrostřelců ohledně celého ostrova přísluší jedině a pouze dočasnému císaři rakouskému, a že poznámka ta byla do příslušné vložky desk zemských zapsána. Není třeba dále uvažovati o tom, zda knihovní poznámka ta odpovídala předpisům knihovního zákona, neboť na tom nesejde pro tento spor, pro kterýž je rozhodné, že prohlášení to vešlo knihovním zápisem u veřejnou známost, že dostalo se tím na vědomí i sboru měšťanských ostrostřelců, a vyloučilo tím případnou dřívější nepravost i obmyslnost jeho držení. Důsledkem toho je míti za to, že sbor, užívaje nadále ostrova i po knihovním zápisu, přistoupil tím na uznávací prohlášení pražské obce, a že vykonával nadále sporné právo z vůle pražské obce, avšak neodvolatelně s její strany, což stačilo k nabytí i výkonu práva užívacího, jemuž nemůže žalující obec odporovati. Týž význam má pro spor i prokázaná skutečnost, že žalující

obci byl vyplácen nadále roční příspěvek 12 zl. 60 kr., jehož do oné smlouvy požíval sbor od ministerstva zemské obrany k udržování ostrova. Tím, že sbor přijal příspěvek ten od žalující obce, dal na jevo, že užívá ostrova na základě práva poskytnutého mu nynější vlastníci celého ostrova, jež sama výplatou příspěvku stvrdila své právotvorné uznání užívacího práva, učiněné kupní smlouvou ze dne 10. května 1892. Toto užívací právo nezaniklo ani převratem, ani současným zánikem moci císařské (královské). V první řadě nelze říci, že zdroj práva toho spočíval ve vůli císařově. I kdyby tomu tak bylo bývalo, změnila se věc kupní smlouvou ze dne 10. května 1892, ve spojení s dalšími skutečnostmi, t. j. knihovní poznámkou o omezení vlastnictví a dalším užíváním ostrova sborem ostrostřelců. Tomu nebyl na překážku ani § 881. obč. zák. ve starém znění, a sice proto, že žalující obec uznala svým prohlášením po právní stránce skutkový stav, jenž byl již před kupní smlouvou, a jenž jí byl určitě znám, neboť, jak je patrné z příloženého výpisu z desk zemských, bylo právo to již před tím zapsáno ve vložce č. 200. desk zemských. Ovšem zůstalo i nadále vyhrazeno dočasnému císaři jako králi českému odvolání užívacího práva, příslušejícího sboru měšťanských ostrostřelců v Praze ohledně celého ostrova. Avšak ani proto nelze říci, že další trvání práva toho spočívalo na vůli císařově, a že právo pominulo důsledkem toho zánikem moci císařské. Toté odvolací právo císařovo nemá pro spor významu. V první řadě nezáleží na tom, jaké právní povahy byl poměr mezi sborem a jmenovaným hodnostářem, jenž jako dočasný král český byl vlastníkem polovice ostrova, zejména zda-li aspoň vzhledem k této polovici šlo o poměr prekaristický, či zda již před kupní smlouvou z roku 1892 šlo spíše o poměr veřejnoprávní, založený na svrchované moci císaře a krále jakožto nejvyššího velitele vojenské moci, k níž čítal se i sbor ostrostřelecký, takže byl podroben i vzhledem k užívání ostrova vůli císařově. Je sice možné, že právo odvolání vyhradil si původně císař jako vlastník (anebo jako uchvatitel, jak tvrdí žalující strana) ostrova, jenž v této své vlastnosti poskytl střelcům užívání téhož ostrova, a že z téhož důvodu potvrdili někteří císařové právo užívací jako nástupcové původního vlastníka. I kdyby tomu tak bylo, nastala změna původního poměru kupní smlouvou z roku 1892. Jakmile totiž přešlo vlastnictví celého ostrova na obec pražskou, jež prohlášením svým ve zmíněné kupní smlouvě vyhradila sboru ostrostřelců užívání ostrova, a právo odvolání tohoto práva císaři rakouskému jako králi českému, příslušelo nadále právo to císaři jako hlavě státu, ať již monarchie rakousko-uherské anebo historického království českého. Tato moc přísluševší podle ústavy císaři jako nositeli politické a výkonné moci, nezanikla ani převratem, ani pádem císařství, nýbrž přešla na jiný orgán, tak jako nezaniklo zřízení státní, ač na místo monarchie rak.-uherské vstoupila pro dnešní státní území republika Československá. Zánikem císařské moci nezanikla proto ani odvolatelnost sporného užívacího práva, nezaniklo však ani užívací právo samo. To zůstalo sice nadále odvolatelným, ale nemůže je odvolati dočasný císař rakouský ani král český, nýbrž může je odvolati orgán, na nějž přešla moc přísluševší dříve císaři vzhledem k bývalému c. k. priv. sboru měšťanských ostrostřelců, jako hlavě vojenské moci státu. Po-

kud tudíž trvání sporného práva spočívalo na vůli císařově, nastala změna jen co do podmětu oprávněného k odvolání práva toho, avšak užívací právo samo trvá nadále, byť i jako odvolatelné. Pro spor zůstává však rozhodnou skutečnost, že odvolání to nepřísluší žalující obci, nýbrž třetí osobě. Není proto ani odvolatelnost užívacího práva na překážku užívání ostrova žalovanou milicí vůči žalující obci, ježto nezáleželo a dosud nezáleží na vůli její, zda, anebo kdy bude užívání to odvoláno. Žalující obec nemůže z odvolatelnosti užívacího práva dovoditi pro sebe jako vlastnice služebné věci právního účinu, ježto jde o skutečnost nezávislou na její vůli. Pro právní poměr stran jest odvolatelnost práva okolností tak nerozhodnou, jako na příklad možnost, že žalovaná milice se práva toho vzdá dobrovolně, aneb že předmět užívání bude zničen a pod. Žalující obec musí proto nadále trpěti užívání celého ostrova žalovanou milicí bez ohledu na jeho odvolatelnost. Pro spor stačí skutečnost, že nedošlo dosud k odvolání práva toho oprávněnou osobou, takže žalovaná korporace užívá dosud ostrova právem. Jest proto žalobní nárok vůči ní předčasný.

Čís. 5905.

Ustanovení kolektivní smlouvy mezi cukrovarem a pěstiteli řepy, dle níž se cukrovar zavázal, že dodá pěstiteli semeno dobré klíčivosti a nemíchané a že při prokázané nutnosti pěstitel ohlášeného druhého osevu cukrovky nezapočítá cukrovar poprvé spotřeбенého semene, nýbrž započítá pouze semeno, odebrané k druhému osevu. Pěstitel jest též povinen přikročiti k druhému osevu a nemůže se domáhati zrušení smlouvy a tím uplatňovati nárok ze správy. Jest však oprávněn domáhati se na cukrovaru náhrady škody, ježto musel opětně připravovati půdu k novému osevu a ježto výnos z něho byl menším.

(Rozh. ze dne 31. března 1926, Rv I 2088/25.)

Žalující statkář domáhal se na žalované cukerní společnosti zaplacení 11.494 Kč jako náhrady škody, kterou utrpěl následkem toho, že strana žalovaná (majitelka cukrovaru v R.) dodala mu v březnu 1924 při vydávání různého semena ve smyslu uzavřené kolektivní smlouvy o pěstování řepy semeno špatné, které nevzešlo a donutila ho tím k druhému osevu, jehož výnos byl menší a regie dražší. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Žalovaná uplatňuje jako dovolací důvod pouze nesprávné právní posouzení věci (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) a spatřuje je v tom, že se odvolací soud přikloňuje k názoru soudu první stolice, že žalobce svou žalobou uplatňoval samostatný nárok na náhradu škody, a neměl zřetele k námitce, že jde o nárok ze správy a že žaloba byla podána po lhůtě § 933 obč. zák. — tudíž opožděně a že měla býti zamítnuta. Než žalobce buduje v žalobě svůj nárok na tom, že žalovaná nesplnila svého smluvního